

nu tocmai priceput de noi, — ne apropiam din ce în ce mai mult, cu sufletele contopite în aceeași dorință n-înfrântă... Cele două șiruri de tei înfloriți cari închideau alea ca două ziduri vii, parfumate, ne ocroteau pașii noștri, și vorbele mele sărace... Parfumul teilor — în seara aceea — era un altfel de parfum: nu era un parfum, el era o ființă vie, o stea de pe cer — cea mai strălucitoare stea de pe cer, — metamorfozată în prototipul unui înger desăvârșit... Tot parfumul exalat de cele două ziduri vii, întregul farmec al acestei neuitate serii, — în tine, numai în tine, se ogîndea — înfrunghindu-se întreg, armonios, inexprimabil. — Tu erai tot; — fără tine toate frumusețile acelei nopți din basme nu le-ai fi putut simți, nu le-ai fi văzut, și nu le-ai fi înțeles atât de bine, atât de profund... — O, neuitate — deapănuri neuitate și fermecătoare clipe! Oare când ne vom mai întâlni?

Și acolo la capătul tuturor aleilor înecate de miremele îmbătătoare, risipite cu atâta belșug de multele șiruri de tei, înrăsușate de vraja ființei tale supraomenești, și scaldate de valurile albe de lumină ale îngânduratăi luni, — ce înflăcărată și dornică se păvălea, alunecând domol spre marginea uriașei cupole de azur, către locuința de noapte a îndrăgîtilui Phoebus, — acolo eram numai noi singuri, alături unul de altul, singuri cu frumusețea și cu armonia n-asemănatei liniști dimprejur; ne-am așezat pe covorul de iarbă înflorită, și am ascultat din ce în ce mai mult, din ce în ce mai nerăbdători, glasul acela tainic ce părea sătura de noi, între noi, — ba chiar în sufl-tele noastre vibra imperiosul lui sunet... — dar, vai, noi nu l-am înțeles bine, noi nu l'am priceput în același fel, totdeauna, și azi — o, azi — e târziu... suntem departe.

— Vezi, și seara asta e tot atât de frumoasă ca și aceea... dar seara asta mâine seară voi uita-o, și seara de mâine iarăși voi uita-o, și cea de poimâine și toate, toate seriile asta frumoase, scaldate în raze și parfum nu mi voi mai face nici o impresie... Glasul acela tainic azi îl aud încă, și îl înțeleg cu mult mai bine, dar tu, tu nu mai vii!

— O, Elno, o singură mângâiere mi-ai mai rămas în viața mea solitară: scrisoarea ta, singura scrisoare pe care mi-ai trimis-o tu; — în ea te-am văzut atunci, te văd și azi, și vecinic vede-te-voi, căci în această scrisoare — singura pe care o am de la tine — ești tu, întregă, numai tu, așa cum nici un poet nu te-a putut visa, în veac de veac...

N. Russu.

LIBERTATEA...

— După Petofi —

*Iubesc, cum nică un om vre-odată
N'a mai iubit sub botl'albastră;
Cu-atâta foc iubesc o fată,
Dar nu e de pe lumea noastră.*

*Căci îmi e dragă o zeiță,
O dulce zee exaltată:
E libertatea! dar, durere!
Căci numa'n vis, s'o văd mi i dată!*

*Și 'n visul meu, ispititoare
In fie-care noapte vine.
Pe o câmpie înflorită
A fost și-azi noapte lângă mine!*

*Eu 'i-am căzut sfios 'naintea,
Șoptindu-ți tainica-mi iubire
Și n'am plecat să rup o floare
Ca să i-o dau ca amintire.*

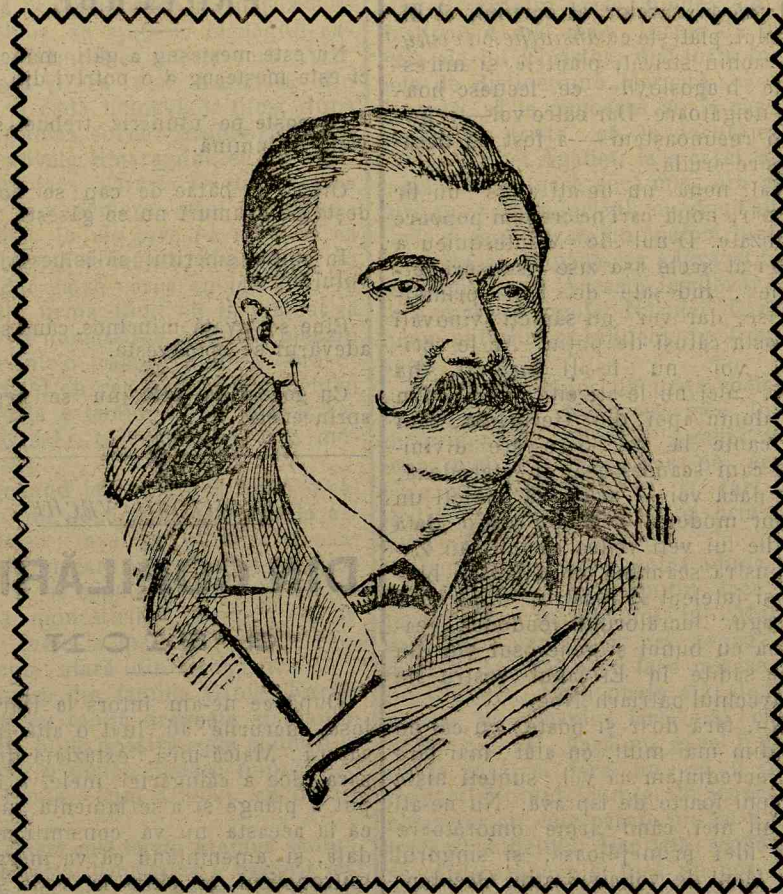
*De-odată apăru călăul
Hain și capul mi-a tăiat,
Iar capul ce-mi căzu, drept floare
Iubitei mele i l-am dat!*

Const. Rhetoridy

GALERIA FIGURILOR CONTIMPORANE

Industriașii noștri

D-1 Grigore Alexandrescu

Cine ar fi cutezat acum câți-va ani, cu puțin înainte de războiul nostru vama cu austro-ungaria, să susțină că, rămânând așa cum și în glumă se zicea: «eminamente agricolă», țara românească se va putea feri într-o zi cu industriile ei și între ale ei figuri contemporane, alături cu bărbații politici, oam-nii de stat, poeții, avocații, vor sta cu aceeași glorie industriașii români? De sigur că nimeni. Era, pe vremuri, atât de mare robirea noastră economică, și mai cu seamă în ceea ce privea industria; ne obișnuisem a ne considera atât de nedestoinici, ni se părea atât de firească să importăm din străinătate tot ce ne trebuia în viața de toate zilele, ne era parcă atât de rușine de munca mânilor noastre, în cât nici pomeneală nu putea fi de o așezare temeinică a unei industrii românești.

Această deridere nu puțin a lipsit să nu fie ridicată la rangul de principiu economic și discutată ca atare de câte ori era vorba de întrebuintarea miilor de brațe ale muncitorimii, de punerea în valoare a atâtor bogății ale pământului țării, de câte ori chiar se vorbea de faimoasele și căutatele industrii, așa zise de primă necesitate, ce înflorea în largurile și tângușoarele Țării românești și Moldovei, cu puțin înainte de a fi devenit liberi și independenți, cu puțin înainte de a fi intrați și noi în rândul statelor cărora marile combinații politice le impun de multe ori sacrificarea marilor lor interese.

Și cu toate aceste asistăm de la o vreme la un extraordinar avânt luat tocmai de acele industrii eminamente naționale atât de deconsiderate până mai eri. Morăritul, tăbă-ăria, țesătoria, mătăsăria, avem industrii întemeiate sau pe bună cale de întemeiere în toate aceste meșteșuguri cu cari nu le a fost rușine multora din strămoșii noștri. A fost însă nevoie, p-ntru această întemeiere, de minți pricepute, de firi active și hotărâte, de mult simțământ practic, a fost nevoie de acestea și de multe alte calități spre a se ajunga — de pildă — la un atât de mare și prosper avânt al tăbă-ăriei și industriei pielăriei. D. Grigore Alexandrescu este unul din aceia cărora li se datorește în cea mai mare parte renașterea acestei industrii, reinvierea acestui izvor de bogăție națională și tenaci-

tății cu care d-sa lucrează, hărniciei și sârguinței ce pune la lucru se datorește în bună parte începutul de desrobire economică ce ne îngăduie să răsufăm mai în voce, după atâția ani de libertate.

D. Grigore Alexandrescu este unul din fruntașii cei mai de văz a comerțului și industriei românești. D-sa este în același timp patronul pururea respectat de lumea muncitorească, pentru care a avut totdeauna toate atențiunile, față de care s'a purtat totdeauna mai mult ca părinte. Deasemeni printre negustorii cei mici, d. Gr. Alexandrescu este un binefacător, totdeauna gata a da mână de ajutor, a susține începuturile de muncă cinstită ale brațelor harnice românești.

Comerciant și industriaș, negustor român în toată accepțiunea vechiului cuvânt de «negustor», adică om cinstit, capabil, drept, bun la inimă, d-l Grigore Alexandrescu și-a legat numele și de multe fapte de înaltă filantropie, printre cari cea mai recentă e întemeierea «Institutului de binefacere Matei și Maria Alexandrescu», (după numele unui frate și unei fiice a d-sale), în care cei săraci, muncitori și breslași, să găsească îngrijiri medicale contra groaznicel oflice.

Am auzit pe mulți bine cuvântând numele acestui negustor român și de sigur că industriașul modern ce este astăzi d-l Grigore Alexandrescu, nu se simte mai mândru din cauza acestei noi titlaturii a meșteșugului său. Negustor sau industriaș, d-l Grigore Alexandrescu, face onoare țării românești.

***

Scrisori persiane

Iubiți Persieni,

Sunt acum aproape o sută cincizeci de ani de când un filosof al Apusului, un oare care d-n de Montesquieu, dete Europei câte-va „Scrisori“ pe numele vostru. De aceea noi am vroi, în marginele slabelor noastre puteri, și cam cu multă întârziere, să ne plătim de datorie, iubiți Persieni, scriindu-vă la rândul nostru o „epistolă“ în numele tuturor celor ce vă cunosc și vă pretuesc.

Toți prietenii noștri sinceri sunt întristați de ce vă auzăți ce se aud pe socoteala voastră. Dacă telegramele feluritelor agenții ne grăesc cu duhul adevărului, apoi se vede că v'ați lăsat în presa celor mai ne-crebnice neora-ueli. Se pare că, acum trei ani, v'ați fi făurit un parlament în felul celor europenești, ca să vă croiți legi, și că azi acel parlament, înșelându-vă așteptările voastre și ale lumii civilizate, nu știe să facă nimic mai bun de cât a urzi comploturi și a îngheta răzvrătiri în contra însăși autorității imperiale care i-a dat naștere și viață.

Noi am vrea totuși să ne fndoin înca de toate acestea; dar acele pomenele agenții telegrafice cari zi cu zi se însărcinează a ne da știrile de pe la voi, nu ne mai lasă nici pul de speranță.

Noi n'am uitat cătuși de puțin că într'un timp trecut, dar cu toate asta încă viu în a voastră ca și într'a noastră minte, destinele voastre erau lăstate pe dalbele mânuțe ale binevoitoarelor voastre Sultane, iar acum ne gândim, dacă nu ne amăgim, că nu este tocmai vesel de a truce de o dată de la Sultana Sh-herazade din „O mie și una de noapți“ la... Ra-bagas!

În afară de asta, avorăm onoarea, mai acum câți-va ani, de-a întâlni, călătorind prin metropolele apusene pe pacienul și gânditorul vostru Saveran, care făptui marea greșală de a vă procopsi cu deslătările parlamentarismului, avorăm onoarea de a-l întâlni dimpreună cu vrednicii săi sfetnici cu fețele aurii... Și admirăm înaltele căciuli de o matematică rotunjime, nasul lor perfect rectiliniu, ochii lor neclintit ironici, buzele lor pururea strânse. Și ni se părea că-i vedem de odată refuziați pe toți acei hieratici monarhi cu bărbile pătrate, ale căror chipuri slujiseră drept podobe columneilor de prin monumente babiloneze.

La tăetura geometrică a obrazului se părea că ar fi urmat să corespundă cea mai geometrică rectitudine a judecării și cea mai desăvârșită exactitate a unui bun simț cu chibzuința calculator. De ce veni oare Șahul vostru la Paris dacă nu spre a învăța să urască civilizația noastră? E adevărat că el nu știa francezeste îndestul spre a citi gazetele și a putea înțelege trănecănelele de la Palatul Bourbon, e adevărat că el cinsti mai cu deosebire, cu vizitele sale, unele „budurarii“ și „culise“, în care se vorbește un plăcut volapuk, ușor de înțeles chiar și prin înțînsele plaiurile Iran ului; nu putem totuși să credem că inter-preții săi nu'i va fi istorisit absolut nimic din cele ce se petrec prin coridoarele Camerei și în anticamerile ministerelor.

Ce decădere de o mie de ani în coace în venerabila Persie! Strămoșii voștri știaū să-l îmbete cu vinurile Parsistan-ului și cu print-s-le din Echaban pe cuceritorul Alexandru; știaū să batjocorească cu filosofică amărăciune țeasta triumvirului Crasso, știaū să repează în fugă faimoasa săgeată înveninată împotriva năvălitorului occidental, care încă de acum două-zece de veacuri îi aducea în dar o civilizație cu două fețe, datătoare și de lumină și de moarte. Iar voi!... Iar voi nu știți de cât să vă adăpați cu nesățiu la izvorul olrăvitor al rafinatei și prefăcutei noastre civilizații apusene.

Ce i-o fi trecut prin minte venerabilului Șah Muzzafer-Eddin — de nu ne înșelă memoria, — ca să vă hărăzească bunătățile unei „Magna Charta“ constituționale și bucuriile parlamentarismului, mai înainte de a sbura în brațele „hurilor“ din raiul lui Mahomet, fagăduite ori-cărui drept credincios? El care se temea, în trenurile noastre, de a face mai mult ca trei-zece de chilometri pe oră trecu de-o dată, prin'o singură săritură, peste zece secole de istorie, înlocuind vârsta de mijloc a unei cărmuiri patriarhale, a unui autocratism părintesc, prin copricata și